

Bogații și săracii în lumina învățaturii creștine din Epistola lui Iacov

Pastor asist. univ. dr.
VICTOR VLADIMIR NEAMȚU,
Institutul Teologic Penticostal
București

Preocuparea pentru înțelegerea sorții săracilor și bogaților în lumina condiției creștine, în mod specific, și din perspectiva semnificațiilor spirituale, la modul general, reprezintă unul dintre subiectele principale ale Epistolei lui Iacov.

Ambele categorii ar trebui să-și înțeleagă propria semnificație plecând de la condiția spirituală din prezent și având în vedere urmările corespunzătoare în viitorul eschatologic, nu considerând starea umilă, a sărăciei, sau cea privilegiată, a bogăției, care le-a fost hărăzită în viață. Iacov își îndeamnă adresanții să abordeze existența personală având o atitudine echilibrată, ancorată în realitatea sorții creștinului, deopotrivă prezentă și viitoare.

Un creștin aflat într-o poziție umilă nu trebuie să fie mâhnit și nici descurajat din pricina condiției sale sociale, dimpotrivă să-și focalizeze atenția asupra a ceea ce este cu adevărat valoros, „înălțarea lui” 1:9. Aici pot fi considerate ambele perspective, poziția sa prezentă înaintea lui Dumnezeu în calitate de creștin, dar și cea pe care o va deține în viitor când va avea parte de promisiunile lui Dumnezeu. Sărăcia din prezent nu afectează siguranța poziției binecuvântate din viitor. Valoarea sa umană nu este dată de sărăcia în care trăiește, ci de poziția conferită de statutul de creștin. De aceea, el se poate lăuda, însă nu cu bogății trecătoare, ci cu binecuvântările veșnice.

Dimpotrivă, bogatul este îndemnat să nu se laude sau să fie prea sigur

de sine, datorită prosperității sale economice și financiare, fiind că este o situație temporară, nesigură, trecătoare ca iarba de pe câmp, 1:10-11. Nu în aceasta stă siguranța viitoare și nici măcar cea prezentă. Valoarea sa umană și destinul spre care se îndreaptă nu depind de poziția socială sau economică privilegiată deși, desigur, poate fi influențată și valorificată pozitiv sau negativ. Atât săracul cât și bogatul, ca oameni credincioși, în pozițiile în care se află ar trebui să fie mai ales preocupați de condiția prezentă în raport cu Dumnezeu și de destinul lor etern. Înțelegând astfel realitatea, lauda bogatului ar trebui să poarte amprenta unui caracter modest și a unei trăiri definite de umilința sănătoasă specifică creștinismului autentic, în ciuda bogăției materiale, 1:10a.

În pasajul 2:1-13, Iacov atrage atenția asupra unui principiu fundamental în profesarea credinței și anume, „*Legea împărătească*” a iubirii aproapelui, 2:8, evitând orice atitudine discriminatorie (i. e. necăutând la fața omului, 2:1). Destinatarii săi puteau foarte ușor să adopte un comportament inadecvat în sensul acesta chiar în adunarea (sinagoga) lor, datorită tendinței de a se manifesta discriminatoriu față de persoane aparținând celor două clase sociale: bogații și săracii, 2:2-4. Posibilitatea ca un sărac să fie înjosit și neglijat de membrii adunării, 2:6a, printr-o abordare care accentuează cinstirea unui bogat, tocmai datorită bogăției lui 2:3, este condamnată ferm: este un păcat, atrage osândirea Legii, iar cei care procedează astfel sunt niște persoane care încalcă Legea, 2:9-10. Motivația principală

„Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, însă dă har celor smeriți”.

Continuare...